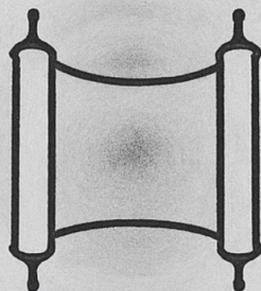

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Vayechi

Dedicated To:

ר' נחום אהרון & חיה
ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

משיחות ליל יום גימל פֿרשת ויחי, עֶשְׂרֵה בְּטֵבֶת (יְהִפֹּךְ לְשִׂמְחָה), וְשַׁבַּת פֿרשת ויחי, י"ד טֵבֶת שְׁנַת הַמַּשָּׁת

אַלְפִים שְׁבַע מֵאוֹת הַמַּשִּׁים וְשִׁתִּים.

From the talks of the night and day, the third day of Parashat Vayechi, the Fast of the Tenth of Tevet (which will be transformed into joy), and Shabbat, Parashat Vayechi, the fourteenth of Tevet, the Hebrew year five thousand seven hundred fifty-two [1991–1992].

Introduction

Rabbi Menachem Mendel Schneerson (1902–1994), known as the Lubavitcher Rebbe, served as the seventh leader of Chabad-Lubavitch and articulated a comprehensive vision of Torah, redemption, and lived Jewish purpose in the final generation before the geulah. In this maamar, delivered from the talks of the night and day of the third day of Parashat Vayechi, the Fast of the Tenth of Tevet, and Shabbat Parashat Vayechi, the fourteenth of Tevet, in the Hebrew year five thousand seven hundred fifty-two [1991–1992], the Rebbe weaves together the themes of Vayechi, the fast of Asarah b'Tevet, and the inner mechanics of exile and redemption to show how the very beginning of destruction already contains the seed and structure of the ultimate and eternal rebuilding.

(א)

Parashat Vayechi is the conclusion and seal of the first book, also in its elevated status and importance, of the Five Books of the Torah, the Book of Bereishit, also in the sense of “beginning.”

פֿרשת ויחי היא סיום וחותם סֶפֶר ראשון (גם בְּמַעֲלָה וְחִשְׁבֵיבוֹת') דְּחֻמְשֵׁה חֻמְשֵׁי תוֹרָה, סֶפֶר בְּרֵאשִׁית (גם (מְלִשׁוֹן רֵאשׁ

It is called the Book of the Upright, the book of Abraham, Isaac, and Jacob, who are called upright ones.

הַנִּקְרָא סֶפֶר הַיֵּשֶׁר", סֶפֶר אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב – "שְׁנֵי קְרָאוֹ יֵשְׁרִים

The actions of the fathers are a sign for the children, for they provide instruction and the granting of strength for the general service of the children, all the children of Israel.

מַעֲשֵׂה אֲבוֹת סִימָן לְבָנִים" - שְׁמֵהֲנָה הוֹרָאָה וְנִתְיִנֵּת (כִּחַ לְכָל־לוֹת עֲבוֹדַת הַבָּנִים" (כֹּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

This service begins with “And these are the names of the children of Israel,” and continues throughout all four subsequent books.

שְׁמֵתְחִילָה בְּוֹאֵלָה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", וְנִמְשַׁכַּת בְּכָל הַד' סְפָרִים שְׁלֹא־חֲרִי־זָה

And throughout all twenty-four holy books of Torah, Prophets, and Writings, until Chronicles, recounting the history of the children of Israel until the end of all generations.

וּבְכָל כ"ד סְפָרֵי קֹדֶשׁ בְּתוֹרָה וּבִיָּאִים וּבְתוֹבִים, עַד לְדַבְרֵי הַנְּמִים", דַּבְּרֵי יְמֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

There is emphasis in the name and content of the parashah itself, through which the first book of the Torah is concluded and sealed.

וּמְדַבֵּר בְּשִׂמְחָה וּבְתִקְוָה שֶׁל הַפְּרָשָׁה שְׁבַח מְסִימִים וְחוֹתְמִים סֶפֶר ראשון שְׁבַת תוֹרָה

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

<p>The name of the parashah is “Vayechi Jacob,” for since Jacob is the chosen of the fathers,</p>	<p>שם הפרשה - ויחי יעקב - שְׁכִינּוֹן שִׁיעָקֵב" הוא "בחיר' האבות",</p>
<p>He embodies the totality of the life of Jacob of the Book of the Upright, the book of Abraham, Isaac, and Jacob.</p>	<p>מהנים חיי - יעקב הסוד הכלל דספר הישר", ספר "אברהם יצחק ויעקב",</p>
<p>Through him are drawn down to all the children of Israel all the matters of the fathers that are in the Book of the Upright.</p>	<p>ועל ידו נמשכים לכל בני ישראל כל עניני האבות "שספר הישר"</p>
<p>This transmission itself is in a direct manner, “the upright shall behold His face,”</p>	<p>("וההמשכה עצמה היא באפן דישר יחזו פנימו")</p>
<p>Until the state and condition of “Vayechi Jacob” comes about for all the children of Israel until the end of all generations.</p>	<p>ועד שנעשה המעמד ומצב דויחי יעקב" אצל כל בני ישראל עד סוף כל הדורות</p>
<p>The content of the parashah is the blessing of Jacob to his sons, And prior to this, also his blessing to the sons of Joseph, Ephraim and Manasseh, “as Reuben and Simeon shall they be to Me,”</p>	<p>ותכן הפרשה - ברפת יעקב לבניו ולפני זה גם ברפתו לבני יוסף", אפרים ומנשה) - (פראובן ושמעון יהיו לי"</p>
<p>This is the drawing down, blessing meaning extension, of the matters of Jacob to all his sons, the twelve tribes.</p>	<p>המשכת (ברכה מלשון המשכהיי) עניני יעקב לכל בניו, י"ב השבטים</p>
<p>They include all the children of Israel until the end of all generations.</p>	<p>שכוללים כל בני ישראל עד סוף כל הדורות</p>
<p>In the language of our sages: Jacob our father did not die; just as his offspring are alive, so too he is alive.</p>	<p>ובלשון חכמינו"ל: יעקב אבינו לא מת", מה זרעו - "בחיים אף הוא בחיים</p>
<p>The life of Jacob is eternal life, because it is drawn down to his offspring and the offspring of his offspring until the end of all generations.</p>	<p>שחיי יעקב הם חיים נצחיים על ידי זרעו שנמשכים אצל זרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות</p>
<p>His offspring are alive, true life, through the study and fulfillment of the Torah, which is our life and the length of our days.</p>	<p>זרעו בחיים", חיים אמתיים על ידי למוד וקיום התורה, חיינו וארץ ימינו</p>
<p>This is the defining matter of Jacob, as it is written: “He established testimony in Jacob and placed Torah in Israel.”</p>	<p>ענינו של יעקב, כמו שכתוב ונקם עדות בייעקב ".ותורה שם בישראל"</p>
<p>At the conclusion of the reading of Parashat Vayechi, in which the first book of the Torah is completed and sealed, we proclaim “Be strong, be strong, and let us be strengthened,” in accordance with the custom of Israel, for “Vayechi Jacob” grants strengthening in the service of all the children of Israel until the end of all generations.</p>	<p>ובסיום קריאת פרשת ויחי שבה מסימים וחותמים ספר ראשון שבתורה מכריזים חזק חזק ונתחזק" (במנהג ישראל) - שויחי יעקב" מהנהג חזק על העבודה דכל בני ישראל עד סוף כל הדורות</p>

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

And based on the well-known principle that the Torah portions are specifically connected to the time in which those portions are read,

ועל-פי הידוע שפרשיות התורה שייכות במיוחד להזמן – שבו קורין פרשיות אלה

It is possible to explain also the connection and relationship of Parashat Vayechi, the conclusion of the first book of the Torah, the Book of the Upright, which grants strength and encouragement for the service of the children of Israel in all generations,

יש לבאר גם הקשר והשייכות דפרשת ויחי (סיום ספר ראשון שבתורה, ספר הישר, שמנהנה נתינת כח וחיוב לעבודת בני-ישראל בכל הדורות)

To the Fast of the Tenth of Tevet, and particularly in the fixed calendar of this year,

לעשרה בטבת, ובפרט בקביעות שנה זו

In which the Tenth of Tevet falls on the third day of Parashat Vayechi,

שעשרה בטבת חל ביום השלישי דפרשת ויחי

And the holy Shabbat of Parashat Vayechi, in which the elevation and completion (“and they were completed”) of the Fast of the Tenth of Tevet takes place,

יום השבת-קדש פרשת ויחי (שבו נעשה העלוי והשלמות (ו"כלו") דעשרה בטבת

Occurs on the fourteenth of Tevet, the eve and beginning of the fifteenth of Tevet, which begins at the Minchah prayer of Shabbat,

הוא ביום י"ד טבת, ערב והתחלת ט"ו טבת (שמחיל במנחת שבת

On which the moon of the month of Tevet stands in its completeness, meaning that the moon of the month of Tevet is found in its full state,

שבו קימא סיהרא (דחדש טבת) באשלמותא [= "נמצאת הלבנה (דחדש טבת) בשלמותה

Including and emphasizing the completeness of the Fast of the Tenth of Tevet, as will be explained further on.

כולל ובמיוחד השלמות דעשרה בטבת, כדלקמן.

(ב)

By prefacing with an explanation of the unique matter of the Fast of the Tenth of Tevet:

ובהקדם באור ענינו המיוחד של עשרה בטבת

On the Tenth of Tevet, one of the four fasts whose obligation is by enactment of the Scribes, there is a stringency relative to the other fasts.

בעשרה בטבת, אהד מד' הצומות שחייבם מדברי סופרים, ישנו חמך לגבי שאר הצומות

This is so even in comparison to the Ninth of Av, whose night is like its day, unlike the other fasts instituted by the Scribes, which apply only during the day and not at night.

ואפלו לגבי תשעה באב שלילו כיומו, דלא כשאר הצומות שמדברי סופרים שהם רק ביום ולא בלילה

It is comparable to the fast of Yom Kippur, whose obligation is from the Torah, in that even if it were to fall on Shabbat, it could not be postponed to another day.

כדגמת הצום דיום הכפורים שחייבו מן התורה, שאפלו היה חל בשבת לא היו יכולין לדחותו ליום אחר

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

This refers to the period when months were sanctified based on eyewitness testimony, including a span of time after the destruction, when there was an authorized court that sanctified based on sighting.

בזמן שהיו מקדשין על־פי הראייה, כולל גם משך זמן לאחרי החורבן, כשהיה בית דין סמוך שהיו מקדשין על־פי הראייה.

The reason is because it is stated regarding it, “on this very day,” as with Yom Kippur.

מפני שנאמר בו בעצם היום הזה, כמו ביום הכפורים.

It may be explained as follows: the four fasts were established because of four events connected with the destruction, which occurred in sequence.

ויש לומר שהסברה בזה: ד' הצומות נקבעו בגלל ד' מארעות הקשורים עם החורבן שארעו בהמשך זה לזה.

In order of the events: on the Tenth of Tevet, the king of Babylon laid siege to Jerusalem;

ועל סדר המארעות: בעשרה בטבת, סמוך מלך בבל על ירושלים והביאה במצור.

On the Seventeenth of Tammuz, Jerusalem was breached;

בשבעה עשר בתמוז, הבקעה ירושלים.

On the Ninth of Av, the Temple was destroyed, both the First and the Second;

בתשעה באב, חרב הבית הראשונה ובשניה.

And on the Third of Tishrei, Gedaliah son of Achikam was killed, and the remaining ember of Israel was extinguished.

ובשלישי בתשרי, נהרג גדליה בן אחיקם ונכבחה גתלת ישראל הנשארת.

Since on the Tenth of Tevet was the beginning of the entire chain of events of the destruction, the beginning has greater force regarding what follows, and at times even regarding the conclusion.

וכיון שבפעשרה בטבת הייתה התחלת כל המשך המארעות של החורבן, ובהתחלה יש תקף גדול יותר לגבי המשך שלאחרי זה.

Therefore, it has greater stringency than the other fasts associated with the continuation and conclusion of the destruction.

לכן יש בו חזק גדול יותר משאר הצומות הקשורים עם המשך וסוף החורבן.

From this we also understand regarding the positive element of the fasts, that the Tenth of Tevet is the beginning and opening of the positive element found in all the fasts.

ומזה מוכן גם בנוגע לענין הטוב שבצומות, שעשרה בטבת הוא ההתחלה והפתיחה להענין הטוב שבכל הצומות.

Therefore it possesses this in even greater measure and strength than the other fasts, including the Ninth of Av, on which Mashiach our righteous one was born, the beginning of the redemption.

שליכן הרי זה ביתר שאת וביתר עז מבשאר הצומות, כולל גם תשעה באב שבו נולד משיח צדקנו, התחלת הגאולה.

This follows the principle that every opening of a new matter in holiness has unique strength.

כבכל פתיחת דבר חדש בעניני קדושה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

(ג)

Explanation of the matter: a fast day is, in the wording of Scripture, “a day of favor unto the Lord” (Isaiah 49:8). As explained by Rabbeinu the Elder in Iggeret HaTeshuvah, the desired fast is a “day of favor,” an “auspicious time,” regarding repentance.

ובאור הענין: יום התענית הוא (בְּלִשׁוֹן הַכְּתוּב) יוֹם רְצוֹן לַה' (ישעיהו מ"ט:ח), כְּפִי שְׁמִכְאֹר רַבְּנֵי הַזָּקֵן בְּאֵגְרַת הַתְּשׁוּבָה שֶׁהַצּוֹם הַנִּרְצָה הוּא יוֹם רְצוֹן, עֵת רְצוֹן.

Through repentance the destruction and exile are nullified and redemption is brought. “Israel are redeemed only through repentance,” and “the Torah has already promised that Israel will ultimately repent, and immediately they are redeemed” (Sanhedrin 97b; Rambam, Laws of Repentance 7:5).

בְּנוֹגַע לְעִנְיָן הַתְּשׁוּבָה, שְׁעַל יְדֵה מִבְּטָלִים הַחֲרָבָן וְהַגְּלוּת וּמִבְּיָאִים הַגָּאֲלָה, אֵין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִין אֲלָא בְּתְשׁוּבָה, וּכְבָר הַבְּטִיחָה תּוֹרָה שְׁסוּף יִשְׂרָאֵל לְעִשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּמִיָּד הֵן נִגְאָלִין (סנהדרין צ"ז ע"ב; רמב"ם (הלכות תשובה ז:).

This intention of the fast, repentance that nullifies destruction and exile and brings redemption, is emphasized on the Tenth of Tevet more than on the other fasts.

וְעִנְיָן זֶה מְדַגֵּשׁ בְּעִשְׂרָה בְּטַבַּת יוֹתֵר מִבְּשָׂאֵר הַצּוֹמוֹת.

When the king of Babylon laid siege to Jerusalem, he had not yet struck Jerusalem itself, neither its houses nor, certainly, the primary House, the Holy Temple.

כְּשִׁסְמַךְ מֶלֶךְ בָּבֶל עַל יְרוּשָׁלַיִם וְהִבִּיאָה בְּמִצּוֹר, עֲדִין לֹא פָּגַע בִּירוּשָׁלַיִם עֲצֻמָּה, בְּהַבְּתִים שָׂבָה, וּבִדְאִי לֹא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

He had not even breached the wall that surrounds and protects Jerusalem; the wall remained complete, and the king of Babylon remained outside it.

וְאִפְלוּ לֹא בָחוּמָה שְׁמִקִּיפָה וּמְגִנָּה עַל יְרוּשָׁלַיִם, שָׁגַם הַחוּמָה הַיְתֵה בְּשִׁלְמוּתָהּ, וּמֶלֶךְ בָּבֶל נִשְׂאֵר מִחוּץ לְהַחוּמָה.

Unlike the later events for which the other fasts were established, here the very fact that he encircled the wall and imposed a siege, with no exit and no entry, was itself an undesirable matter warranting a fast.

מֵה-שְׂאִין-כֵּן בְּמֵאֲרָעוֹת שְׁלֹא-תִרְיֶינָה. אֲלָא שְׁעֵצָם הֶעֱבְדָה שְׁהִקִּיף אֶת הַחוּמָה וְעָשָׂה מִצּוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם, בְּאִפְן שְׂאִין יוֹצֵא וְאִין בָּא, הוּא עִנְיָן בְּלִתִּי רְצוֹי עַד לְקִבְעַת תְּעִנִּית.

The intent of this event, a siege alone without harming Jerusalem itself, not even its wall, was to arouse Israel to immediate repentance.

וְהַכּוֹנֵה בְּמֵאֲרָע זֶה, מִצּוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם מִבְּלִי לְפָגוּעַ בִּירוּשָׁלַיִם עֲצֻמָּה וְאִפְלוּ לֹא בָחוּמַת יְרוּשָׁלַיִם, הִתְהַוָּה לְעוֹרֵר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה מִיָּד.

Through this, the undesirable matter would be nullified from its outset, and consequently the chain of undesirable events of destruction and exile would not ensue.

שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטֵּל הָעִנְיָן הַבְּלִתִּי רְצוֹי מִתְחִלָּתוֹ, וּבְמִילָא לֹא יִבּוֹא מִזֶּה הַמְּשִׁיךְ הַמֵּאֲרָעוֹת הַבְּלִתִּי רְצוֹיִים דְּהַחֲרָבָן וְהַגְּלוּת.

It follows that on the Tenth of Tevet the “auspicious time” for repentance is emphasized more than on the other fasts.

הֵאֲרָךְ וְנִמְצָא, שֶׁבְּעִשְׂרָה בְּטַבַּת מְדַגֵּשׁ הָעֵת רְצוֹן בְּנוֹגַע לְעִבּוּדַת הַתְּשׁוּבָה יוֹתֵר מִבְּשָׂאֵר הַתְּעִנִּיּוֹת.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

For there was no actual destruction, since even the wall of Jerusalem remained intact; rather, a matter intended to arouse repentance so that Jerusalem and the Holy Temple would remain complete.

כִּי־יִשְׂרָאֵל הָיָה בּוֹ חֻרְבָּן בְּפֶעֱלָ, שְׁהָרִי גַם חוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם נִשְׁאַרָה בְּשִׁלְמוֹתָהּ, כִּי אִם דָּבָר לְעוֹרָר לְתַשׁוּבָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יִשְׁאַרוּ יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּשִׁלְמוֹת.

(ד)

It may be further explained regarding the unique character of the Fast of the Tenth of Tevet, both with respect to the beginning of the destruction of the Holy Temple and, primarily, with respect to the beginning of the redemption and the building of the Holy Temple.

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּבֹאֵר עֲנִינְוֵהֶמְיָחֵד שֶׁל עֲשָׂרָה בְּטַבַּת – הֵן בְּנוֹגַע לְהַתְחַלַּת הַחֻרְבָּן דְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ וְהֵן וּבְעֵקֶר בְּנוֹגַע לְהַתְחַלַּת (הַגְּאֻלָּה ו) בְּנֵן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ

Regarding the siege of Jerusalem on the Tenth of Tevet, we find in the prophecy of Ezekiel: “Take for yourself an iron pan and set it as an iron wall between you and the city... and it shall be in siege... it is a sign to the House of Israel” (Ezekiel 4:3).

בְּהַנּוֹגַע לְהַמְצוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם (בְּעֲשָׂרָה בְּטַבַּת) מְצִינּוּ בְּנִבְיֹאת יְחִזְקִיאֵל וְאַתָּה קַח לָךְ מַחְבַּת בְּרִזָּל וְנַתְתָּהּ אוֹתָהּ קִיר בְּרִזָּל בֵּינֵךְ וּבֵין הָעִיר גּוֹי וְהָיְתָה בְּמַצוֹר גּוֹי אוֹת הַיָּם לְבֵית יִשְׂרָאֵל.

It may be said that the sign of the siege by means of iron alludes also to the destruction of the Holy Temple, for iron is excluded from the Temple.

וַיֵּשׁ לוֹמַר, שֶׁבְּהַסְיָמָן לְהַמְצוֹר עַל־יְדֵי בְּרִזָּל נִרְמַז גַּם חֻרְבָּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ – כִּי, בְּרִזָּל מוֹשְׁלָל בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ.

As it is written: “And the House, when it was built, was built of whole stone... and hammer and axe, any iron tool, was not heard in the House while it was being built” (I Kings 6:7).

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וְהַבַּיִת בְּהִבְנָתוֹ אָבֵן שְׁלֵמָה גּוֹי וּמַקְבּוֹת וְהַגִּרְזָן כָּל כְּלֵי בְּרִזָּל לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהִבְנָתוֹ.

For iron is associated with destruction of the Temple, as stated in the Midrash: “And this is the offering... gold and silver and copper,” but iron is not written there, neither in the Tabernacle nor in the Temple, because Edom is compared to iron, and they destroyed the Temple.

כִּי־יִשְׂרָאֵל לְחֻרְבָּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כְּדֹאִיתָא בְּמִדְרָשׁ וְזֹאת הַתְּרוּמָה גּוֹי זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת .. אָבֵל בְּרִזָּל אֵין כְּתִיב כָּאֵן לֹא בְּמִשְׁכַּן וְלֹא בְּמִקְדָּשׁ לְמָה שֶׁנִּמְשָׁל בּוֹ אֲדוּם שֶׁהִתְקַרְּבוּ בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

The rectification of this is through iron of holiness. Our Sages said: “Any Torah scholar who is not firm like iron is not a Torah scholar,” as it is written: “A land whose stones are iron,” do not read “its stones” but “its builders” (Ta’anit 7a).

וְהַתְּקוּן לְזֶה עַל־יְדֵי בְּרִזָּל דְּקוֹדְשָׁהּ. אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל כָּל תַּלְמִיד־חֲכָם שֶׁאֵינוֹ קָשָׁה כְּבְרִזָּל אֵינוֹ תַלְמִיד־חֲכָם .. דְּכִתִּיב אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בְּרִזָּל אֶל־תִּקְרִי אֲבָנֶיהָ אֶלָּא בּוֹנֵיהָ.

This is the positive aspect of “stiff-neckedness,” the strength and firmness, iron, of the essence of the soul, by which the iron of the opposite side, the hardness of the evil inclination, is nullified.

שֶׁהוּא עֲנֵן דְּקָשָׁה עֲרָף לְמַעֲלִיּוּתָא, הַחֻזֵק וְהַתְּקָף (בְּרִזָּל) דְּעֵצָם הַנְּשָׁמָה, שְׁעַל־יְדֵי זֶה מְבַטְלִים הַבְּרִזָּל דְּלַעֲמַת זֶה שֶׁהוּא הַצָּר־הָרַע.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

This is especially connected to the Tenth of Tevet, for the intent of the siege, a siege alone without harming even the wall of Jerusalem, was to arouse repentance so that the wall of Jerusalem would remain complete.

וענינו זה שינוי במיחוד לעשרה בטבת – כי, פונת המצור מצור בלבד ללא פגיעה אפלו בחומת ירושלים היתה לעורר על התשובה כדי שגם חומת ירושלים תשארו ותהיה בשלמותה.

In Divine service this is guarding the integrity of the Torah, “I am a wall, this is Torah,” with the strength and firmness of iron of holiness; its stones, meaning its builders, Torah scholars, are iron.

וענינו בעבודת ה' – השמירה על שלמות התורה, אני חומה זו תורה, באפן של חזק ותקף דברגל דקדושה, אבניה בניה תלמידי חכמים ברזל.

Moreover, even the intent and ultimate purpose of the chain of events from the siege until the iron acted in the destruction, due to the lack of repentance, is that there be complete iron of holiness in the building of the Third Temple.

ויתרה מזה שגם הפונה והתכלית בהמשך המארכות דהמצור עד לפעלת הברזל בחרבון בית המקדש כיון שלא עשו תשובה כו' היא כדי שתהיה שלמות הברזל דקדושה בבנין בית המקדש השלישי.

It is stated in the Midrash that “gold, silver, and copper” correspond to the three Patriarchs: gold is Abraham, silver is Isaac, and copper is Jacob.

איתא במקדש שזקב וכסף ונחשת הם כנגד ג' האבות אברהם יצחק ויעקב – זקב זה אברהם, כסף זה יצחק, ונחשת זה יעקב.

And according to what is known, that the Temples correspond to Abraham, Isaac, and Jacob: Abraham, of whom it is written “mountain”; Isaac, of whom it is written “field”; Jacob, who called it “house.”

ועל-פי הידוע שגם בתי מקדשות הם כנגד אברהם יצחק ויעקב, אברהם שכתוב בו הר, יצחק שכתוב בו שדה, יעקב שקראו בית.

It may be said that gold, silver, and copper correspond to the three Temples: gold to the First Temple, silver to the Second Temple, and copper to the Third Temple.

יש לומר, שזקב וכסף ונחשת הם כנגד ג' בתי מקדשות: זקב כנגד בית ראשון, כסף כנגד בית שני, ונחשת כנגד בית שלישי.

The explanation is that through Jacob, whose matter is Torah, there is also the refinement of “copper,” from the term “serpent,” the primordial serpent, which is the realm of the husk, whose refinement is through copper of holiness.

והסברה בזה, שעל-ידי יעקב שענינו תורה, נעשה גם הברור של נחשת, מלשון נחש הקדמוני, שהוא ענין הקלפה, שברורו על-ידי נחשת דקדושה.

Its primary realization and completeness are in the Third Temple, corresponding to Jacob.

שעקרו ושלמותו בבית המקדש השלישי כנגד יעקב.

It may be added that “copper” also alludes to the state of exile after the destruction of the Second Temple, whereas the completeness of the Third Temple is hinted in the refinement of “iron” of the opposite side, refined also from copper, through which one arrives at iron of holiness.

ויש להוסיף, שבנחשת רומז גם על המעמד ומצב דזמן הגלות, ואלו השלמות דבית המקדש השלישי מרמזת בברור הברזל דלעמת זה, שלמטה גם מנחשת, שעל-ידי זה באים להשלמות דברזל דקדושה.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

Gold, silver, and copper are in descending order: gold is the most praiseworthy, silver is below gold, and copper is below silver.

זָהָב וְכֶסֶף וְנְחָשֶׁת הֵם בְּסֹדֶר דְּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה, וְנְחָשֶׁת הוּא הַמְּשַׁבַּח בְּיִתְרוֹ, כֶּסֶף לְמַטָּה מִזָּהָב, וְנְחָשֶׁת לְמַטָּה גַם מִכֶּסֶף.

This is also hinted in their acronyms: gold means “this one gives when healthy”; silver means “when there is danger of fear”; copper means “the giving of a sick person who says, give.”

וּמְרִמָּז גַּם בְּהֶרְאִישֵׁי תְבוּת שְׁלֵהֶם: זָהָב רִאשִׁי תְבוּת זֶה הַנוֹתֵן בְּרִיא, כֶּסֶף רִאשִׁי תְבוּת כְּשֵׁי שֶׁ סָכַנְתָּ פֶחֶד, וְנְחָשֶׁת רִאשִׁי תְבוּת נְתִינַת חוֹלָה שְׁאָמַר תֵּנוּ.

Accordingly, gold points to the Tabernacle and the First Temple which were complete; silver points to the Second Temple which lacked five things; copper points to the state of exile.

וְעַל־פִּי־זֶה יֵשׁ לוֹמֵר, וְנְחָשֶׁת מוֹרָה עַל הַמְּשַׁכֵּן וּבֵית רִאשׁוֹן שֶׁהָיוּ בְּשִׁלְמוֹת, וְכֶסֶף מוֹרָה עַל בֵּית שְׁנֵי שְׁחֻסְרוֹ בּוֹ חֲמִשָּׁה דְבָרִים, וְנְחָשֶׁת מוֹרָה עַל הַמְּעַמָּד וּמַצָּב דְּזָמַן הַגְּלוּת.

Because of the lack of the Temple, Israel are like a sick person who says “give,” requesting from the Holy One, blessed be He, to give the Third Temple, in ultimate completeness, “The Sanctuary, O Lord, that Your hands established” (Exodus 15:17), an eternal House with no destruction after it.

שֶׁבְּגִלְלַת הַחֲסָרוֹן דְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ נֶעֱשִׂים בְּנִי־יִשְׂרָאֵל כְּמַעֲמָד וּמַצָּב שֶׁל חוֹלָה שְׁאֹמֵר תֵּנוּ, שְׁתֵּהָא הַבְּקִשָּׁה מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לַתֵּן אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי שִׁיְהִיָּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יְיָדֵיךָ, בְּנֵינוּ נִצְחִי שְׁאִין אֲחֲרָיו חֲרָפוֹ.

It may be said that the eternal quality of the Third Temple is alluded to in the strength and firmness of iron of holiness.

וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שְׁמַעֲלַת הַנְּצַחִיוּת דְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי מִרְמֵזוֹת בְּהַחֲזֹק וְהַתְקָרָה דְּבִרְזַל דְּקֻדְשָׁה.

(ה)

In the style of the teachings of Kabbalah and Chassidut: it is known that “iron” is an acronym for Bilhah, Rachel, Zilpah, Leah, the four wives of Jacob, who are the mothers of the twelve tribes.

וּבְמַגְנוֹן דְּתוֹרַת הַקְּבָלָה וְהַחֲסִידוּת: יָדוּעַ שֶׁבְּרִזַּל רִאשִׁי־תְבוּת בְּלֵהָה רַחֵל וְזִלְפָּה לְאָה, ד' נְשִׁי יַעֲקֹב שֶׁהֵן הָאֲמָהוֹת דִּי"ב הַשְּׁבִטִים.

Corresponding to them there are also four aspects in the feminine side of the kelipah, as it is written, “Og’s bed was a bed of iron,” which stand in opposition to the four holy Matriarchs.

וּכְנֻגָּדוֹן יֵשׁ גַּם ד' בְּחִינּוֹת בְּנוֹקְבָא דְקֻלְפָּה, כְּמוֹ־שֶׁשְׁכָּתוּב בְּעוֹג עָרְשׁוֹ עָרְשׁוֹ בְּרִזַּל (דְּבָרִים ג': י"א), שֶׁהֵן הַלְעֲמַת זֶה דָּד' הָאֲמָהוֹת שֶׁבְּקֻדְשָׁה.

Furthermore, the order of the four Matriarchs within “iron,” Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah, a maidservant before her mistress, reflects the opposite order.

וְלֵהוֹסִיף, שְׁגַם סֹדֶרן שֶׁל ד' הָאֲמָהוֹת שֶׁבְּבִרְזַל, בְּלֵהָה לְפָנֵי רַחֵל וְזִלְפָּה לְפָנֵי לְאָה, שֶׁפָּתְחָה לְפָנֵי גְבֵרְתָּהּ, הוּא הַסֹּדֶר דְּלְעֲמַת זֶה.

As it is written, “A maidservant when she inherits her mistress,” and it may be said that even in holiness there is such an order of “iron,” maidservant before mistress, in a positive sense.

שֶׁפָּתְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבֵרְתָּהּ (משלי ל: כ"ג), וַיֵּשׁ לוֹמֵר שְׁגַם בְּקֻדְשָׁה יֵשׁנוּ הַסֹּדֶר דְּבִרְזַל, שֶׁפָּתְחָה לְפָנֵי גְבֵרְתָּהּ לְמַעֲלִיּוּתָהּ.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

This is prefaced by the superiority of the Matriarchs over the Patriarchs, as it is written regarding Abraham, "All that Sarah tells you, listen to her voice," for Abraham was secondary to Sarah in prophecy.

ובהקדמם מעלת האמהות לגבי האבות, כמו-שפכתוב באברהם כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה (בראשית כ"א: י"ב), שהיה אברהם טפל לשרה בנבואה.

This parallels the future state in which "a woman will encompass a man," "a woman of valor is the crown of her husband," when the sefirah of Malchut will ascend above all the sefirot.

על-דרך ובדגמת המעמד ומצב דלעתיד לבוא שנקבה תסובב גבר (ירמיהו ל"א: כ"א), אשת חיל עטרת (בעלה) (משלי י"ב: ד').

This is "the end of action first in thought," something of which existed among the Patriarchs, as the Sages said that three were given a taste of the World to Come in this world.

ושפירת המלכות תתעלה למעלה מכל הספירות, סוף מעשה במחשבה תחלה, שמעין זה היה אצל האבות.

As our Sages said, Abraham, Isaac, and Jacob were granted such a taste, about whom it is said "with everything, from everything, everything."

כמאמר חכמינו ז"ל שלשה הטעימן הקדוש-ברוך-הוא בעולם-הזה מעין העולם-הבא (בבא בתרא ט"ז ע"ב), שגאמר בהם בכל מכל כל.

Similarly, regarding the elevation of the maidservants relative to the mistresses, Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah.

ועל-דרך-זה בנוגע למעלת השפחות לגבי הגבירות, בלהה לפני רחל וזלפה לפני לאה.

As it is written of Rachel that she gave her maidservant Bilhah to Jacob and said, "I too shall be built from her," for the Matriarchs are Malchut of Atzilut.

כמו-שפכתוב ברחל שנתנה שפחתה בלהה ליעקב ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ל: ג'), שהאמהות הן בחינת מלכות דאצילות.

The maidservants are Malchut in its descent into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, about which it is said, "The stone rejected by the builders became the cornerstone."

והשפחות הן בחינת מלכות בירידתה לבריא-היצירה עשיה, ועל-זה נאמר אבן מאסו הבונים היתה לראש (פנה) (תהלים קי"ח: כ"ב).

Although the Patriarchs initially recoiled from such descent, nevertheless precisely through marriage to the maidservants the building and elevation of Malchut reached complete perfection.

שהאבות שבונים המלכות על-ידי נשואיהם עם האמהות לא רצו לשא השפחות, ואף-על-פי-כן דוקא על-ידי נשואיהם עם השפחות נעשה בגן ועלית המלכות בתקלית השלמות.

This is "a maidservant who inherits her mistress" in the positive sense.

(שפחה פי תירש גברתה למעליותא) (משלי ל: כ"ג).

In this manner one may also explain regarding the Holy Temple:

ועל-דרך-זה יש לבאר גם בנוגע לבית- המקדש

It is explained in Chassidic discourses that the reason the Holy Temple was built specifically of stones, unlike the Tabernacle which was of acacia wood, and that no protruding wood was

מבאר בדרושי חסידות הטעם שבית- המקדש היה מאבנים דוקא, דלא כהמשכן שהיה מעצי שטים, ועד שאין בונין בו עץ בולט.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

built into it, is because it contained a reflection of the future completeness.

This is because it foreshadowed the time when the sefirah of kingship would ascend above Zeir Anpin, “a woman of valor is the crown of her husband” (Proverbs 12:4).

כִּינּוֹן שֶׁהִיָּתָה בּוֹ מֵעַיִן הַשְּׁלֵמוֹת דְּלַעֲתִיד לְבוֹא שֶׁסְפִירַת הַמַּלְכוּת תִּהְיֶה לְמַעְלָה מִזְעִיר־אֲנָפִין, אִשָּׁת (חֵיל עֲטָרַת בַּעֲלָה (מִשְׁלֵי י"ב:ד').

Therefore it was built of stones, inanimate, which signify kingship, and not of growing wood, which signifies Zeir Anpin, though not of iron, which is lower than stone.

וְלִכְּנֹן נִבְנְהָ מֵאֲבָנִים, דּוּמָם, שֶׁמּוֹרָה עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת, וְלֹא מֵעֵצֵי שִׁטִּים, צוּמַח, שֶׁמּוֹרָה עַל זְעִיר־אֲנָפִין, אֲבָל לֹא מִבְּרֹזֶל.

Iron is lower than stone, for it signifies kingship as it descends into Creation, Formation, and Action.

שֶׁלְמִטָּה מֵאֲבָנִים, שֶׁמּוֹרָה עַל סְפִירַת הַמַּלְכוּת בִּירִידָתָהּ לְכְרִיאָה־יְצִירָה עֲשִׂיָּה.

It may be said that in the future Holy Temple the superiority of kingship will be revealed not only as it is in Atzilut, but primarily in its descent into Creation, Formation, and Action.

וַיֵּשׁ לֹמֵר, שֶׁבְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ דְּלַעֲתִיד לְבוֹא תִתְגַּלֶּה מַעְלַת הַמַּלְכוּת, לֹא רַק כְּפִי שֶׁהִיא בְּאֲצִילוֹת, אֲלָא גַם וּבַעֲקָר בִּירִידָתָהּ לְכְרִיאָה־יְצִירָה עֲשִׂיָּה.

This will be expressed in strength and firmness not only of stone, but also of iron, which is stronger than stone, “a land whose stones are iron” (Deuteronomy 8:9).

שֶׁתִּתְבַּטֵּא בְּהַחֲזֹק וְתִקְרָה, לֹא רַק דְּאֲבָנִים אֲלָא גַם דְּבְרֹזֶל שֶׁהוּא חֲזָק יוֹתֵר מֵאֲבָנִים, אֲרַץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ (בְּרֹזֶל) (דְּבָרִים ח:ט).

This parallels the elevation of the maidservants over the matriarchs, the complete building and ascent of kingship, alluded to in the acronym “iron.”

עַל־דִּדְרָךְ מַעְלַת הַשְּׁפָחוֹת לְגַבֵּי הָאִמָּהוֹת, שֶׁלְמוֹת בְּנִינּוֹ וְעֲלִית הַמַּלְכוּת, שֶׁמְרָמְזוֹת בְּהִרְאִשֵׁי־תְבוֹת דְּבְרֹזֶל.

(1)

Perhaps it may be said that the completeness of the iron of holiness in the Third Holy Temple will come not only through strength and eternal firmness, but also in that its construction will be not only of stones, but also of iron, such that iron itself will be part of the very structure of the Holy Temple.

וְאוּלַי יֵשׁ לֹמֵר, שֶׁהַשְּׁלֵמוֹת־דְּבְרֹזֶל דְּקָדְשָׁה שֶׁבְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי תְבוֹא (לֹא רַק בְּחֲזֹק וְתִקְוָה הַנְּצָחִיּוֹת, אֲלָא) גַם בְּכֹךְ שֶׁבְּנִינּוֹ יִהְיֶה (לֹא רַק מֵאֲבָנִים, אֲלָא) גַם מִבְּרֹזֶל, שֶׁהַבְּרֹזֶל עֲצָמוֹ יִהְיֶה חֵלֶק מִהַבְּנִינּוֹ דְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ עֲצָמוֹ.

“Iron is not written regarding the Tabernacle and the Temple... because it destroyed the Holy Temple” refers to the First and Second Temples, which were destroyed by iron.

בְּרֹזֶל אֵין כְּתוּב בְּמִשְׁכַּן וּבְמִקְדָּשׁ שֶׁהִתְחַרְיב בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, קָאֵי עַל בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי שְׁנִחְרְבוּ עַל־יְדֵי בְרֹזֶל.

In contrast, the future Sanctuary, an eternal House to which destruction does not apply, has no concern for the iron of the opposing side.

מֵהַשְּׁאִינְיָן־כֶּן מִקְדָּשׁ הָעֶתִיד, בֵּית נִצְחִי שֶׁלֹּא שִׁנְיָהּ בּוֹ חֲרָבּוֹ, לֹא שִׁנְיָהּ בּוֹ חֲשֵׁשׁ מֵעַנְנּוֹ שֶׁל בְּרֹזֶל דְּלַעֲמַת זֶה.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

For in the future the existence of the iron of the opposing side will be nullified, and therefore its construction can and should include iron, to emphasize the elevation and completeness of the transformation of iron.

כִּינּוּן שְׁלֵעֲתִיד לְבֹא תִתְבַטֵּל מְצִיאֹת הַבְּרִזָּל דְלַעֲמַת זֶה, וּבְמִילָא יְכַל וְצָרִיךְ לְהִיט בְּגִינּוּ גַם בְּבְרִזָּל, כְּדִי לְהַדְגִישׁ אֶת הָעֲלוּי וְהַשְׁלֵמוֹת דְהַפִּיכַת הַבְּרִזָּל.

The iron that destroyed the Temple will be transformed into iron that becomes part of the building of the Holy Temple.

שְׁהַחֲרִיב בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ לְבְרִזָּל שְׁנַעֲשֶׂה חֶלֶק בְּהַבְנֵנוּ דְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ.

It may be said that what is written in Chronicles regarding David's preparations for the building of the Temple hints to this.

וַיֵּשׁ לֹדְמֵר, שְׁמָהּ שְׁפָתוֹב בְּדַבְרֵי הַיָּמִים בְּנוֹגַע לְפַעֲלָתוֹ שֶׁל דָּוִד בְּהַכְנֵת כָּל הַדְּרוֹשׁ לְבָנֵנוּ בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

“I have prepared for the House of my God: gold for gold, silver for silver, copper for copper, iron for iron... and iron, one hundred thousand talents” (I Chronicles 29:2–7).

הַכִּינּוּתִי לְבֵית אֱלֹהֵי הַזֶּהָב לְזָהָב וְהַכֶּסֶף לְכֶסֶף וְהַנְּחָשֶׁת לְנְחָשֶׁת הַבְּרִזָּל לְבְרִזָּל גּו', וּבְרִזָּל מֵאָה אֱלָף (לְכַרְיִם) (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כ"ט:ב-ז).

Its primary meaning and full realization are in the future Temple to be built by David, King Mashiach, whose construction will be not only of gold, silver, and copper in ultimate perfection, but also of iron.

עָקְרוּ וְשִׁלְמוֹתוֹ בְּמִקְדָּשׁ הָעֲתִיד לְהַבְנוֹת עַל־יְדֵי דָוִד מְלֶכָא מְשִׁיחָא, שְׁבָנֵנוּ יִהְיֶה לֹא רַק מִזָּהָב וְכֶסֶף וְנְחָשֶׁת בְּתַכְלִית הַשְׁלֵמוֹת, אֲלָא גַם מִבְּרִזָּל.

(ז)

According to this, it may be said that the theme of the Fast of the Tenth of Tevet is the beginning of the building of the future Sanctuary in the future redemption.

עַל־פִּיזֶה יֵשׁ לֹדְמֵר שְׁעָנֵנוּ שֶׁל עֲשָׂרָה בְּטַבַּת הוּא הַתְּחִלַּת בְּנֵנוּ מִקְדָּשׁ הָעֲתִיד בְּגֵאֻלָּה הָעֲתִידָה.

Although the siege of the Tenth of Tevet was the beginning of the events of the destruction of the Holy Temple, nevertheless, since the intention is that afterwards and through this the future Sanctuary will be built, an eternal House, it follows that the beginning of the events of destruction is also, and primarily, the beginning of the building of the future Sanctuary.

אֶף־עַל־פִּי שְׁהַמְצוֹר דְעֲשָׂרָה בְּטַבַּת הִזֶּה הַתְּחִלַּת הַמְּאָרְעוֹת דְחֶרְפּוֹ בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, הָרִי כִּינּוּן שְׁהַכּוֹנֵה בְּזֶה הִיא שְׁלֵאֲחֲרֵי־זֶה וְעַל־יְדֵי־זֶה יִבְנֶה מִקְדָּשׁ הָעֲתִיד, בֵּית נְצָחִי, נִמְצָא שְׁהַתְּחִלַּת הַמְּאָרְעוֹת דְחֶרְפּוֹ בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הִיא גַם וּבְעֵקֶר הַתְּחִלַּת הַבְּנֵנוּ דְמִקְדָּשׁ הָעֲתִיד.

This idea is alluded to in the sign given in connection with the siege of the Tenth of Tevet: “Take for yourself an iron pan and set it as an iron wall... it is a sign to the House of Israel” (Ezekiel 4:3).

וְעָנֵנוּ זֶה מְרָמֵז בְּהַסְמִיךְ שְׁנִמְנוּ בְּשִׂיכּוֹת לְהַמְצוֹר דְעֲשָׂרָה בְּטַבַּת – וְאִתָּהּ קִוּ לָךְ מִחֲבַת בְּרִזָּל וְנִתְמָה אִתָּהּ קִיר בְּרִזָּל גּו' אוֹת הִיא לְבֵית יִשְׂרָאֵל (יְחִזְקֵאל 4:3).

The intent and ultimate purpose of the beginning of the destruction by the iron of the opposing side is that afterwards the complete state of “iron of holiness” will be revealed in the future Holy Temple.

שְׁהַכּוֹנֵה וְהַתְּכָלִית שֶׁל הַתְּחִלַּת הַחֶרְפּוֹ עַל־יְדֵי בְרִזָּל דְלַעֲמַת זֶה הִיא, כְּדִי שְׁלֵאֲחֲרֵי־זֶה תִתְגַּלֶּה הַשְׁלֵמוֹת דְבְרִזָּל דְקִדְשָׁה בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ הָעֲתִיד.

End with addition.

קוּיץ בְּתוֹסֶפֶת.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

(ח)

It may be sweetened further that the connection to the future redemption is also alluded to in the very content of the time of the Fast of the Tenth of Tevet.

וימתק יותר ושהשיכוותלגאולה העתידה מרמזת גם בתכנון של הזמן דעשרה בטבת

The month of Tevet is the tenth month, the tenth month being Tevet, when counting the months from the month of Nisan, which is the month of redemption.

חדש טבת הוא חדש העשירי, חדש העשירי הוא חדש טבת, למנון התדשים מחדש ניסן, חדש של גאולה.

And within the tenth month itself, on the tenth day, the tenth of the tenth, “the tenth shall be holy,” which alludes to the completeness of the future redemption.

ובחדש העשירי עצמו ביום העשירי, עשירי שבעשירי, העשירי יהיה קדש.

This hints to the future redemption in which there will be the completeness of ten: ten strings, the tenth song, the tenth red heifer, and the number ten.

שרומז על השלמות דגאולה העתידה, שבה תהיה השלמות דעשר, עלי עשור, שירה עשירית, פרה העשירית ומנון העשירי.

Likewise in the Land of Israel, not only a land of seven cubits, but a land of ten cubits.

וכן בארץ ישראל לא רק ארץ שבע אמות, אלא ארץ עשר אמות.

Furthermore, the month of Tevet, including and especially the tenth within it, is the month in which “the body benefits from the body.”

זאת ועוד, חדש טבת, כולל ובמיוחד העשירי שבו, הוא ירח שהגוף נהנה מן הגוף.

That is, the Body Above, as it were, the Essence and Being of the Blessed One, benefits, as it were, from the body below of each and every Jew.

שהגוף כביכול דלמעלה, מהותו ועצמותו יתברך, נהנה כביכול מהגוף דלמטה דכל אהד ואהד מישראל.

This refers primarily to the state of the future, when the soul will be nourished from the body, and moreover, the Essence will derive pleasure, as it were, from the body.

שאזי בעקר על המעמד ומצב דלעתיד לבוא, שאז הנשמה ניזונית מן הגוף, ויתרה מזזה, הנאת העצמות כביכול מן הגוף.

With special emphasis in the fixed pattern of this year, when the Tenth of Tevet falls on the third day of the week, on which it is said twice, “that it was good.”

ובהדגשה יתרה בקביעות שנה זו, שעשירי בטבת חל ביום השלישי בשבוע, שהכפל בו כי טוב.

The second instance of “that it was good” relates to the creation of vegetation, seed-bearing plants and fruit trees, for sowing the seed includes the beginning of growth.

הפעם השניה דכי טוב היא בנוגע לבריאת דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו (למינהו) (בראשית א:י"ב).

Its parallel here is that the Tenth of Tevet falling on the third day emphasizes that the beginning of destruction and exile is the beginning of redemption.

ודגמתו ביום השלישי שבו חל עשרה בטבת, שבקביעות זו מדגש ביותר שהתחלת ההרפון והגלות היא התחלת הגאולה.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

This is like sowing, which contains and benefits the beginning of growth, for exile is compared to sowing, "I will sow her for Me in the land."

על דרך וּבְדִגְמַת הַזְרִיעָה שְׂכוּלָלֶת וּמִהֲנָה הַתְּחִלָּת
הַצְמִיחָה, כִּידוּעַ שְׁהִגְלוֹת נְמֻשָּׁלָה לְזִרְעָהּ, כְּמוֹ
(שְׂכָתוֹב וְזִרְעִתֶיהָ לִי בְּאַרְצִי (הוֹשַׁע ב: כ"ה

Through this, growth comes in far greater abundance, for a person does not sow a measure except to bring in many measures.

שֶׁעַל יְדֵי זֶה נַעֲשִׂית הַצְמִיחָה בְּרַבּוּי גָּדוֹל יוֹתֵר,
כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, כְּלוּם אָדָם זֹרַע סֵאָה
אֶלָּא כְּדֵי לְהַכְנִיס כְּמָה כּוֹרִין

This continues to ultimate multiplication without end, its fruits and the fruits of its fruits until the end of the world.

וְעַד לְתַמְקִלִּית הַרְבּוּי עַד אֵין סוּף, פְּרוּתֶיהֶן וּפְרוֹת
פְּרוּתֶיהֶן עַד סוּף כֹּל הָעוֹלָם

Through this is revealed the complete goodness, the doubled "that it was good," the goodness of the true and complete redemption and the building of the Holy Temple.

וְעַל יְדֵי זֶה מִתְגַּלֶּה וְנַעֲשִׂית שְׁלֵמוֹת הַטּוֹב הַכֶּפֶל בּוֹ כִּי
טוֹב, הַטּוֹב דְּגָאֵלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה וּבְנִינָה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ

An eternal redemption and an eternal Holy Temple, the third redemption and the Third Holy Temple, as it is written, "On the third day He will raise us up and we shall live before Him."

גָּאֵלָה נְצִחִית וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ נְצִחִי, גָּאֵלָה הַשְּׁלִישִׁית
וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
(יְקִימְנוּ וְנִחְיֶה לְפָנָיו (הוֹשַׁע ו:ב

(ב)

According to this, one may also explain the connection and relationship to Parashat Vayechi, the conclusion and seal of the first book of the Torah, the Book of the Upright, and the strengthening, "Be strong, be strong, and let us be strengthened," for all the books that follow.

עַל-פִּיזֶה יֵשׁ לְבָאָר גַּם הַקְּשָׁרוֹן-הַשִּׁיכוֹת לְפָרֶשֶׁת וַיְחִי
— סִיּוּם וְחֹתֶם סֵפֶר רֵאשׁוֹן (הַיִּשָּׁר) שְׁבַתוֹרָה, וְהַחֲזוּק
חֲזוּק חֲזוּק וְנִתְחַזַּק עַל כָּל הַסְּפָרִים שֶׁלֹּא-חֲרִי-זֶה

Since the conclusion of the first book of the Torah takes place when the children of Israel are in the land of Egypt, "And Jacob lived in the land of Egypt," and "He was placed in a coffin in Egypt," which marks the beginning of the exile.

כִּיּוֹן שֶׁסִּיּוּם וְחֹתֶם סֵפֶר רֵאשׁוֹן שְׁבַתוֹרָה הוּא
בְּמַעֲמָדָם וּמִצָּבָם שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם, וַיְחִי
יַעֲקֹב בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם, וַיִּשָּׂם בְּאֲרוֹן בְּמִצְרַיִם

From this begins the exile, as emphasized in the continuation at the beginning of the Book of Shemot, "And these are the names of the children of Israel who came to Egypt," and later the beginning of the bondage after Joseph's passing.

שֶׁמִּזֶּה נַעֲשִׂית הַתְּחִלָּת הַגְּלוּת, כְּמוֹדְגָשׁ בְּהַמְשָׁךְ
בְּהַתְּחִלָּת סֵפֶר שְׁמוֹת, וְאֵלָה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים
מִצְרָיִמָה, וְהַמְשָׁכוֹ בְּהַתְּחִלָּת שְׁעִבּוּד מִצְרַיִם לְאַחֲרֵי
מוֹת יוֹסֵף

Therefore, strengthening is required throughout the entire duration of the exile, until the ascent from exile to redemption, for the descent of exile is for the sake of the ascent of redemption.

יֵשׁ צָרָה בְּחֲזוּק עַל כָּל זְמַן מְשָׁךְ הַגְּלוּת, עַד לְעֲלִיָּה מִן
הַגְּלוּת אֶל הַגָּאֵלָה, שֶׁהִרְיָדָה דְּהַגְּלוּת הִיא בְּשִׁבִּיל
הַעֲלִיָּה דְּהַגָּאֵלָה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

As it is written at the conclusion of all the sacred books, “Hashem, G-d of Heaven... has charged me to build Him a House in Jerusalem... whoever is among you of all His people, Hashem his G-d is with him, and let him go up” (II Chronicles 36:23).

כמו שכתוב בסיום וחזתם דברי הנמים, ה' אלקי השמים פקד עלי לבנות לו בית בירושלים, מי בכם מכל עמו ה' אלקיו עמו ויגאל.

This ascent from exile to redemption is in order to build the Holy Temple in a higher manner, “Great shall be the glory of this latter House more than the former” (Haggai 2:9), referring primarily to the Third Temple.

העליה מן הגלות אל הגאולה לבנות בית המקדש נעלה יותר, כמו שכתוב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, שקאי גם ובעקר על בית המקדש השלישי.

The content of this strengthening throughout the exile is “And Jacob lived.” Jacob, whose essence is Torah, is the middle line, the central bar that extends from end to end.

ותכן החזיק על כל זמן משך הגלות הוא ויחי יעקב, יעקב שענינו תורה, הוא קו האמצעי, בריח התיכון.

He draws from the highest levels to the lowest without change, thereby revealing the firmness of true and eternal existence, “Give truth to Jacob” (Micah 7:20), and “Jacob our father did not die” (Taanit 5b).

שמכרית מן הקצה אל הקצה, מרום המעלות עד סוף כל דרגיו, ובוה מתגלה תקף מציאותו האמתית והנצחית.

Therefore, from him and through him is drawn the strength for all Israel throughout the exile, that even in descent there is the state of “And Jacob lived,” true life according to Torah.

ולכן ממנו ועל ידו נמשך החזיק לכל בני ישראל על כל זמן משך הגלות, שגם בירידתם בגלות נעשה אצלם מעמד ומצב דויהי יעקב.

This emphasizes the truth and eternity of Israel, as it is fully revealed in the ascent and completeness of the true and complete redemption, the eternal redemption and the eternal Temple, the third redemption and the Third Temple.

חיים אמתיים על-פי התורה, שבוה מדגש התקף האמתי והנצחי דבני ישראל, כפי שמתגלה בהעלוי והשלמות דגאולה האמתית והשלמה.

All of this is bound with Jacob, the third of the Patriarchs, who is connected with the ultimate completeness, as explained above.

גאולה נצחית ובית המקדש נצחי, גאולה שלישית ובית המקדש השלישי, הקשורים עם יעקב שהוא השלישי שבאבות, כנזכר לעיל.

And in greater detail: the strengthening throughout the entire duration of exile, until the true and complete redemption, is effected through this that “his offspring are alive.”

ובפרטיות יותר: החזיק על כל זמן משך הגלות עד להגאולה האמתית והשלמה נעשה על-ידיה שורעו בחיים.

Since the eternity of Jacob is emphasized and revealed in his offspring, in the continuity and existence of his seed and his seed’s seed until the end of all generations.

כיון שהנצחיות דיעקב מדגשת ומתגלה בורעו, ההמשך והקיום דורעו ונרע ורעו עד סוף כל הדורות.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

Through their conduct in life, in daily living, in the ways of Jacob, this reveals in actual fact the eternity of the future redemption and the future Sanctuary corresponding to Jacob.

בהנהגתם בחיים בחיי יום יום בדרךיו של יעקב, ועל-ידי-זה מתגלה בפועל הנצחיות דהגאולה העתידה ומקדש העתיד שכןגד יעקב.

This idea is emphasized in the continuation of the portion: “And Israel bowed upon the head of the bed,” that his bed was complete.

וענין זה מדגיש בהמשך הפרשה: וישתחו ישראל על ראש המטה, על שהיתה מטתו שלמה.

And in his blessing of all twelve tribes together, meaning that through the completeness of all twelve tribes, which include all Israel, the eternity of Jacob’s life is drawn down.

וברכתו לכל י"ב השבטים, ויברך אותם כולם במשמע, שבשלמות דכל י"ב השבטים נמשכת ומתגלה הנצחיות דחיי יעקב.

“And Jacob lived” extends until the end of all generations, and with this power they emerge and ascend from exile to eternal redemption.

וניחי יעקב עד סוף כל הדורות, שבכח זה יוצאים ועולים מן הגלות אל הגאולה הנצחית.

It may further be said that “his offspring are alive” alludes to exile as an act of sowing, which contains and constitutes the beginning of the growth of redemption.

ויש לומר שזרעו בחיים מרמז שהגלות הוא ענין של זריעה, שכוללת ומנהיגה התחלת הצמיחה דהגאולה.

This is the content of the strengthening throughout the exile, knowing that the growth of redemption is produced through the sowing of our deeds and service.

ונהו תכן החזיק על כל זמן משך הגלות, כיון שיודעים שהצמיחה דהגאולה נעשית על-ידי הזריעה דמעשינו ועבודתנו.

Accordingly, the connection of Parashat Vayechi to the Tenth of Tevet is understood.

ועל-פי-זה מובן הקשר והשייכות דפרשת ויחי לעשרה בטבת.

For on the Tenth of Tevet it is emphasized that the beginning of destruction and exile in the siege of Jerusalem is itself the beginning of building the future Sanctuary.

כי בעשרה בטבת מדגיש שהתחלת התרפון והגלות במצור על ירושלים הוא התחלת הבנין דמקדש העתיד.

Therefore Parashat Vayechi is read then, emphasizing that the descent into Egypt already contains the beginning of eternal redemption.

ולכן קורין אז פרשת ויחי, שבה מדגיש שהזריעה למצרים כוללת ומנהיגה התחלת הגאולה הנצחית.

Like sowing, “his offspring are alive,” which contains and constitutes the beginning of growth in an eternal manner.

בדגמת הזריעה, זרעו בחיים, שכוללת ומנהיגה התחלת הצמיחה באפן נצחי.

This further sweetens the connection of “his offspring are alive” with the strength of iron of holiness.

וימתק יותר הקשר והשייכות דזרעו בחיים לתקף דברזל דקדושה.

For the destruction of the Temple by iron of the opposing side is the beginning of the strength of iron in the future Temple.

שחרפון בית-המקדש על-ידי ברזל דלעמת זה הוא התחלת התקף דברזל בבית-המקדש העתיד.

Since “his offspring are alive” is the completeness of the twelve tribes, children of the four mothers whose initials form “iron” of holiness.

כיון שזרעו בחיים היא שלמות י"ב השבטים בני ד' האמהות, שהראשי תבות שלהן ברזל דקדושה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

“Its stones are iron,” meaning both its builders and its sons, who through their strength transform iron of destruction into iron of holiness.

אבןיה ברזל, לא רק מלשון בונייה, אלא גם מלשון בנייה, שעל-ידי החזק והתקף שלהם מהפכים הברזל דלעמית זה לברזל דקדושה.

Thus the iron that destroyed the Temple becomes iron of holiness in the building of the future Holy Temple.

שהתריב בית-המקדש לברזל דקדושה בבנין בית-המקדש העתידי.

(י)

And in all that has been stated above, a unique additional elevation is added in our generation, and particularly in this year.

ובכל-הגזכר לעיל נתוסף עלוי מיוחד בדורנו זה, ובפרט בשנה זו.

Our generation is the final generation of exile, and it is the first generation of redemption.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה.

As announced and proclaimed by the holy honor of my teacher and father-in-law, the Rebbe, the leader of our generation, the Joseph of our generation.

כהודעת והקצת כבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו.

Named after the first Joseph, who announced: “God will surely remember you and bring you up from this land.”

על-שם יוסף הראשון שהודיע והכריז אלקים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת.

For all our deeds and service have been completed, all end-times have passed, repentance has already been done, and all preparations have been finished.

שפבר נשלמו כל מעשינו ועבודתנו, וכבר פלו כל הקציו, וכבר שבו בתשובה.

Everything is prepared for the future feast: the Leviathan, the Wild Ox, and the preserved wine.

והכל מוכן לסעודה דלעתיד לבוא, לניתן ושור הבר ונין המשמר.

And with special emphasis in this year, which is uniquely associated with the end of exile and redemption.

ובהדגשה יתרה בשנה זו, ששיבת במיוחד לקץ הגאולה ולגאולה.

Since all end-times have passed, it is a year destined to be “a year of wonders within it.”

כי כבר פלו כל הקציו, הנה תהא שנת נפלאות בה.

“With everything, from everything, everything,” referring to the true and complete redemption through our righteous Messiah.

בכל מכל כל, שקאי על הגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

As in “As in the days of your exodus from Egypt, I will show you wonders.”

כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

Moreover, “with everything, from everything, everything” is the level of the Patriarchs, who were given a foretaste of the World to Come.

ועוד ועקר, בכל מכל כל היא דרגת האבות שהטעמן הקדוש-ברוך-הוא מעין עולם הבא.

This perfection will be in the future for all Israel, when the three Patriarchs arise together with the four Matriarchs.

והשלמות שבנה תהיה לעתיד לבוא, כשיקומו שלשה האבות יחד עם ד האמהות.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

Sarah, Rebecca, Rachel, and Leah, and the four mothers of the twelve tribes: Bilhah before Rachel and Zilpah before Leah.

שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל וְלֵאָה, וְד' הָאִמּוֹת דִּי"ב הַשְּׁבִטִים:
בְּלֵהָה תְּסוּבֵב רַחֵל, זְלִפְהָ לֵאָה.

Then “a female will surround a male,” “a woman of valor is the crown of her husband.”

וְאִדְרָבָה, נְקִיבָה תְּסוּבֵב גַּבְרָא, אִשְׁתִּי חַיִל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ.

Together with all the children of Israel of all generations,
“Awaken and sing, dwellers of the dust.”

וַיַּחַד עִמָּהֶם כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׂבָכָל הַדּוֹרוֹת, הַקִּיצוּ
וַיִּרְנְנוּ שִׁכְנֵי עָפָר.

All Israel of our generation as well, living souls in living bodies without interruption.

וְעַל אַחַת אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׂבָדוֹרְנוּ,
נְשָׁמוֹת חַיִּים בְּגוֹפִים חַיִּים

With the leader of our generation at our head, all come together to our Holy Land.

וַיָּשִׂיא דוֹרְנוּ בְּרֵאשֵׁנוּ, וְכֻלָּם יַחַד בָּאִים לְאַרְצֵנוּ
הַקְּדוּשָׁה.

A land of wheat and barley, vine, fig and pomegranate, olive oil and honey.

אַרְצָא חִטָּה וּשְׂעִירָה וְגַפְנָא וְתַאנְנָה וְרַמּוֹן, אֲרָץ זֵית שֶׁמֶן
וְדִבְכָשׁ.

A land whose stones are iron, and from there to Jerusalem, the Holy City.

אַרְצָא אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בְּרִזָּל, וְשָׁם גּוֹפָא לִירוּשָׁלַיִם עִיר
הַקְּדִשׁ.

And to the Third Holy Temple, where the perfection of holy iron will be revealed.

וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי, שָׁבוּ תְהִיָּה הַשְּׁלֵמוֹת דְּבְרִזָּל
דְּקִדְשָׁה.

Therefore, in our generation and this year, the strengthening is emphasized most of all.

וְלָכֵן בְּדוֹרְנוּ זֶה וּבְשָׁנָה זוֹ מְדַגְּשׁ בְּיוֹתֵר הַחֲזוּק

The redemption comes immediately, in actuality and openly, the eternal redemption and eternal Temple.

וְתַכְרָא וַיִּמָּד מִמֶּשׁ בָּאָה הַגְּאֻלָּה הַנִּצְחֵית וּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ
הַנִּצְחֵי בְּפִעֵל וּבְגִלּוּי

Then it will be seen that the siege of Jerusalem is transformed into its complete expansion.

שְׂתַמּוּרַת הַמִּצּוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם נַעֲשִׂית שְׁלֵמוֹת
הַהֶרְחָבָה דִּירוּשָׁלַיִם.

And Jerusalem will spread beyond all measure and boundary.

וְעַד שְׂפָרְזוֹת תִּשָּׁב יְרוּשָׁלַיִם, לְמַעַל מִמְּדִידָה
וְהַגְּבֻלָּה.

And the iron of destruction will be transformed into holy iron in the building of the Third Temple.

וְתַמּוּרַת הַבְּרִזָּל דְּלַעֲמַת זֶה נַעֲשִׂית הַשְּׁלֵמוֹת דְּבְרִזָּל
דְּקִדְשָׁה בְּבִנְיַן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי

(י"א)

Based on this, the lesson, directive, and empowerment taken from Parashat Vayechi regarding practical action are understood: “his seed is alive” meaning an added strengthening in one’s thought, speech, and action, with eternal force, in the sowing of matters of Torah and mitzvot, which brings immediately the growth of redemption.

עַל־פִּי־זֶה מוּכָן גַּם הַלְמוּדוֹהוֹרָאָה וְהַנְּתִיבַת כַּח
שְׁלוֹקָחִים מִפְּרִשַׁת וַיְחִי בְּנוֹגַע לְמַעֲשֵׂה בְּפִעֵל – וַיַּרְעוּ
בְּחַיִּים – תּוֹסֶפֶת חֲזוּק בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שְׁלוּ
וְתַקָּא נִצְחֵי בְּהַזְרִיעָה דְּעִנְיָנֵי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת שְׂמִיבִיאָה
תַּכְרָא וַיִּמָּד הַצְּמִיחָה דְּהַגְּאֻלָּה.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

Regarding the effect on “his seed,” this means additional strengthening in the education of sons and daughters, including “you shall teach them to your children, these are the students,” with eternal force that continues even when the educator’s direct activity has ceased.

בנוגע להפעלה בזרעו – תוספת חזוק בחנוך הבנים והבנות (כולל גם ושיננתם לבניהו אלו התלמידים) בתקופה נצחית, שהולך ונמשך גם כשנפסקת פעולת האב (והרב) המחנוך.

This is because the educational effect was done as an act of sowing, which inherently contains and produces continued growth of his seed and his seed’s seed until the end of all generations.

כי פעולת החנוך נעשיתה באופן של זריעה, שכוללת ומביאה בפעול הממשך הצמיחה דזרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות, זרעו בחיים.

In this, the power of the educator’s eternal life is recognizable, that he is truly alive, and the same applies to every action of his that is called sowing.

שבזה נפר תקופ הנצחיות דחיי המחנוך, הוא בחיים. ועל-דבר זה בנוגע לכל פעולה ופעולה שלו שנקראת בשם זריעה.

Every individual action, one deed, one word, and one thought, is performed with the eternal force of sowing, bringing actual continued growth of many good deeds.

שכל פעולה פרטית, מעשה אחד, דבור אחד ומחשבה אחת, נעשית בתקופ הנצחיות דזריעה, שכוללת ומביאה בפעול הממשך הצמיחה של רבוי פעולות טובות.

Even when there is a pause in action, whether to engage in another mitzvah or for rest in order to renew strength, the sowing continues to live and act eternally.

שלא כן, גם כשנפסקת עשיית הפעולה – הן ההפסק דפעולה זו בעשיית פעולה אחרת, והן ההפסק דמנוחה – הרי זה באופן זרעו בחיים.

It is not a one-time action that ends upon completion, but a living act that continues eternally, producing fruits and fruits of fruits without end.

שאינה פעולה חד-פעמית שמסתיימת בגמר עשייתה, אלא פעולה חיה באופן נמשך ועד לאופן נצחית.

This reveals the eternal strength of life in every action done throughout one’s lifetime.

שבזה נפר תקופ הנצחיות דחיו, הוא בחיים, בכל פעולה ופעולה שנעשית בממשך מי חיו.

This is effected by revealing the aspect of Jacob within him, the yud of Jacob reaching to the heel, infusing the essence of the soul into all existence.

וענין זה נעשה על-ידי זה שמגלה בחינת יעקב (ויחי יעקב) שנמצאת בו – יו"ד יעקב, שהיו"ד רומזת על נקודת היקדוה, עצם הנשמה.

The yud penetrates to the heel, revealing the eternal power of the soul in every sowing action that brings infinite growth.

ונמשך וחדר בכל מציאותו עד להעקב, שכל נפר תקופ הנצחיות דעצם הנשמה בכל פעולה ופעולה שהיא באופן של זריעה.

Most essentially, one sowing action can bring the growth of redemption, as ruled by Rambam: one mitzvah can tilt oneself and the entire world to merit and salvation.

ועוד והוא העקר – שהזריעה שבפעולה אחת זו פועלת ומביאה את הצמיחה דהגאולה, כפסק-דין הרמב"ם שעל-ידי מצוה מעשה אחד דבור אחד ומחשבה אחת.

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

Thus, every Jew merits eternal life, beyond the years of Jacob or Isaac, true eternal life, for all generations.

שָׁזוּ יְהוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חַיִּים נִצְחָיִים,
לֹא רַק מֵאַה אַרְבַּעַיִם וְשִׁבְעַ שָׁנָה פְּשָׁנֵי חַיֵּי יַעֲקֹב, וְלֹא
רַק ק"פ שָׁנָה פְּשָׁנֵי חַיֵּי יִצְחָק, אֲלֵא חַיִּים נִצְחָיִים

Including all generations, those who awaken and sing, dwellers of the dust, eternal life in its simple sense.

וְעַל־דִּרְדֵּיזָה בְּנוֹגַע לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת,
שֶׁהִקִּיצוּ וְרָנְנוּ שְׁכָנֵי עָפָר, עַד סוֹף כָּל יִשְׂרָאֵל חַיִּים
נִצְחָיִים כְּפִשּׁוּטָם

beginning with the generations.

הַחֵל הַדּוֹרוֹת

(יב)

May it be the will that the very decision itself regarding the addition of one mitzvah, in the manner of sowing, even before its actual fulfillment in deed, will itself be the sowing that brings about the sprouting of the garden of redemption in actual reality, immediately and literally at once,

יְהִי רָצוֹן שֶׁהַחֲלֻטָּה עֲצָמָה עַל־דְּבַר הוֹסַפְתָּ מִצְוָה
אַחַת בְּאַפְּנוֹ שֶׁל זְרִיעָה (עוֹד לְפָנֵי קִיּוּמָה בְּפִעֵל) תִּהְיֶה
הַזְרִיעָה שֶׁתְּבִיא צְמִיחַת גֶּן הַגְּאֻלָּה בְּפִעֵל מִמֶּשׁ, וְתִתְּךָ
וּמִיד מִמֶּשׁ

on this holy Shabbat, this Shabbat of strengthening of the first book of the Torah, which includes the strengthening of all five books and the twenty-four holy books, until the conclusion of Chronicles with “and he went up,” the ascent from exile to redemption,

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת־קֹדֶשׁ זֶה, שַׁבָּת חֲזוֹק דְּסִפֵּר הָרִאשׁוֹן
שֶׁבְתוֹרָה, שֶׁכּוֹלֵל הַחֲזוֹק דְּכָל חֲמִשָּׁת הַחֻמְשִׁים וְכ"ד
סִפְרֵי קֹדֶשׁ, עַד לְסִיּוֹם דְּדְבָרֵי הַיָּמִים בְּיַעֲלֵל, הַעֲלִיָּה
מִן הַגְּלוּת אֶל הַגְּאֻלָּה

and until before the reading at Minchah, “And these are the names of the children of Israel who came to Egypt,” it has already occurred that Reuben and Simeon ascend, all the tribes and the patriarchs, Moses and Aaron, the twelve tribes, the patriarchs and the patriarchs with them,

וְעַד שֶׁלְּפָנֵי הַקְּרִיאָה בְּמִנְחָה וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַבָּאִים מִצְרָיִם, נַעֲשֶׂה כְּכָר רְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן סִלְקִין,
כָּל הַשְּׁבָטִים וְהָאֲמָהוֹת, מִלֶּשֶׁה וְאַהֲרֹן, י"ב הַשְּׁבָטִים,
הָאֲבוֹת וְהָאֲמָהוֹת עִמָּהֶם

and the leader of our generation, Joseph who is in our generation, who did not die, like our father Jacob, as is known that “leader” are the initials for “a spark of Jacob our father,”

וְנֹשֵׂא דוֹרְנוֹ – יוֹסֵף שְׁבַדוֹרְנוֹ – שְׁלֵא מַת, כְּמוֹ יַעֲקֹב
אַבִּינוֹ, כִּידוּעַ שְׁנֵשִׂיא רֵאשִׁי תְבוּת נִיצוּצוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
אַבִּינוֹ

and through the bonding and self-nullification to the leader of the generation, this is drawn down into every single man and woman of the generation. And simply stated, that immediately and literally at once,

וְעַל־יְדֵי הַהֲתַקְשָׁרוֹת וְהַבְּטוּל לְנֹשֵׂיא הַדּוֹר הַרִּיזָה
נִמְשָׁךְ בְּכָל אֶחָד וְאַחַת מֵאַנְשֵׁי הַדּוֹר. וּבְפִשּׁוּטוֹת –
שֶׁתִּתְּךָ וּמִיד מִמֶּשׁ

“The Lord will again extend His hand... and He will gather the dispersed of Israel and assemble the scattered of Judah from the four corners of the earth,”

יוֹסִיף אֲדָנִי שְׁנִית יְדוֹ גוֹ' וְאַסֵּף נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וְנִפְּוּצוֹת
יְהוּדָה מִכָּפְזֵי מְאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאָרֶץ

The Rebbe Sichas Nun Beis Vayechi

with our youth and with our elders... with our sons and with our daughters, holding that He Himself, the Holy One blessed be He, takes each individual by his hand from his place,

בְּעֵרֵינוּ וּבְזַקְנֵינוּ נִלְךָ גוֹי בְּכַנְיָנוּ וּבְכַנּוּתֵינוּ, שֶׁהוּא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲצָמוֹ אוֹחֵז בְּיַדוֹ מִמֶּשׁ אִישׁ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ,

as in the matter that is stated, “And you will be gathered one by one, children of Israel,” and He returns all of them together,

כַּעֲנֵן שֶׁנֶּאֱמַר וְאַתֶּם תִּלְקְטוּ לְאֶחָד אֶחָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְשִׁיב אֶת כָּלָם יַחַד,

and He returns with them, as it is written, “And the Lord your God will return your captivity,” which is written as redemption for Himself, that He returns together with them,

וְשָׁב עִמָּהֶם, וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ, הַכְּתִיב גְּאֻלָּה לְעַצְמוֹ שֶׁהוּא יָשׁוּב עִמָּהֶם,

together with the synagogues and study halls and houses of kindness, with all the scrolls and sacred writings from outside the land,

בְּיַחַד עִם כְּתֵי הַכְּנָסוּיּוֹת וּבְתֵי הַמְדַרְשׁ וּבְתֵי גְמִילוֹת חֻסָּדִים, וְעַם כָּל הַסְּפָרִים וְכַתְבֵי הַקֶּדֶשׁ שֶׁבַחוּן לְאֶרֶץ,

including the house of our teacher and master, the house of our Rebbe in Babylonia, and likewise the private homes of every individual Jew that became actual houses of Torah, prayer, and kindness,

הַחַל מִבֵּית רַבְּנוּ שֶׁבְבָבֶל, וְכֵן הַבָּתִּים הַפְּרִטִּים דְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנַּעֲשׂוּ בָתִּים שֶׁל תּוֹרָה, תְּפִלָּה וּגְמִילוֹת חֻסָּדִים,

and “their silver and their gold are with them,” to our holy land, to Jerusalem the holy city, and to the Third Temple,

וּכְסָפָם וְזָהָבָם אִתָּם, לְאֶרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, לִירוּשָׁלַיִם, עִיר הַקֶּדֶשׁ, וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי,

and each and every one points with his finger and says: This is our righteous Messiah... and this is the Lord,

וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מְרָאֶה בְּאֶצְבָּעוֹ וְאוֹמֵר זֶה, הִנֵּה מְשִׁיחַ, צִדְקָנוּ... הִנֵּה ה' זֶה,

and behold the table is set and prepared for the feast of Leviathan and the wild ox and preserved wine,

וְהִנֵּה הַשְּׁלֶחֶן עָרוּךְ וּמוֹכָן לְסְעוּדַת לוֹוִיָּתָן וְשׁוֹר הַבָּר וְיֵינֵי הַמִּשְׁמֶר,

and David the king Messiah says at its conclusion, “I will bless and it is fitting for me to bless,”

שֶׁבְסִימָנָה אוֹמֵר דָּוִד מְלֶכָא מְשִׁיחָא אֲנִי אֶבְרַךְ וְלִי נְאֻה לְבָרַךְ,

and the feast of the departure of the holy Shabbat begins, the feast of David the king Messiah,

וּמִתְחִילִים סְעוּדַת דָּוִד מְלֶכָא מְשִׁיחָא בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ,

when the moon of the month of Tevet stands in complete fullness, and certainly it will be conducted in great splendor and glory,

בְּיוֹם רְאשׁוֹן חֲמֵשׁ עָשָׂרָה בַּחֹדֶשׁ קִיּוּמָא סִיְהָא דְּחֹדֶשׁ, טַבַּת בְּאִשְׁלֵמוֹתָא, שֶׁבּוֹדָאֵי תַעְרָךְ בְּרַב פָּאָר וְהֶדֶר,

and above all, it will be conducted together with David the king Messiah at our head,

וְעוֹד וְהוּא הָעֶקֶר, שֶׁתַּעְרָךְ בְּיַחַד עִם דָּוִד מְלֶכָא מְשִׁיחָא בְּרִאשׁוֹנוֹ,

because even before this, on the holy Shabbat, they come upon clouds of heaven to our holy land, to Jerusalem the holy city, to the holy mountain, to the Temple, and to the Holy of Holies.

כִּי עוֹד לִפְנֵי זֶה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קֹדֶשׁ בָּאִים עִם עַנְנֵי שָׁמַיָא לְאֶרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֶּדֶשׁ, לְהַר הַקֶּדֶשׁ, לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּלְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

[NOTE Summary:

This maamar opens by framing Parashat Vayechi as the conclusion and seal of Sefer Bereishit, the Book of the Upright, the book of the Avot. Since Yaakov is the chosen of the Avot, his life encapsulates the entire message of the book, and through him, the spiritual legacy of the Avot is transmitted to all generations of Israel. The phrase “Vayechi Yaakov” expresses not only physical life but eternal life, for Yaakov Avinu did not die. His life continues through his descendants, who embody his Torah-centered path in every era, including the deepest exile.

The Rebbe then turns to Asarah b’Tevet, emphasizing its unique severity among the rabbinic fasts. Unlike the other fasts, it represents the very beginning of the chain of events that led to the destruction. Because the beginning contains heightened potency, this day carries exceptional weight, not only for mourning but for transformation. The siege on Jerusalem had not yet breached the walls or damaged the Temple. Its purpose was to awaken immediate teshuvah, so that the entire destructive process could be halted at its root. This reveals Asarah b’Tevet as a moment of intense divine opportunity, a day of et ratzon for teshuvah that negates destruction and draws redemption.

From here, the Rebbe introduces the symbolism of barzel, iron. Iron represents destructive force when aligned with impurity, yet in holiness it signifies unbreakable strength and endurance. The absence of iron in the construction of the first two Temples reflects its association with destruction. However, the ultimate rectification of iron will occur in the Third Beit HaMikdash, which will be eternal. The Rebbe explains that iron is also an acronym for the four mothers of the tribes, Bilhah, Rachel, Zilpah, and Leah, emphasizing that the strength of Israel emerges through the full inclusion of all dimensions, even those associated with descent and concealment.

The maamar develops this idea further by explaining that the Third Temple’s eternity stems from the elevation of malchut, the lowest sefirah, which in the future will rise above all others. This ascent parallels the role of descent in exile. Just as seeds must rot in the ground to produce growth, exile itself is the sowing that generates redemption. Therefore, the siege of Asarah b’Tevet, the initial descent, is also the beginning of the building of the eternal Temple.

The Rebbe connects this to the calendar itself. Tevet is the tenth month from Nissan, the month of redemption, and Asarah b’Tevet falls on the tenth day of the tenth month, alluding to ultimate completeness. When Asarah b’Tevet occurs on the third day of the week, the day of double goodness, it further emphasizes that the beginning of hardship already contains the doubled goodness of future growth.

Parashat Vayechi reinforces this message. The descent into Egypt initiates the exile, yet it simultaneously begins the process of redemption. Yaakov’s life in Egypt remains a state of true life because it is anchored in Torah. His blessing of all twelve tribes reflects wholeness, unity, and continuity. The concept of “his seed is

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

alive” teaches that eternity is realized through ongoing action, education, and transmission. Every mitzvah performed is a seed that continues to grow far beyond the moment of its performance.

The Rebbe then brings the teaching into direct action. In the present generation, identified as the final generation of exile and the first of redemption, every individual act of Torah and mitzvot has decisive power. Even the resolution to add a single mitzvah is itself a form of sowing that immediately triggers redemptive growth. This applies especially to education, where the influence of a single act continues across generations.

The maamar concludes with a vivid description of the imminent redemption. The Jewish people are gathered one by one by G-d Himself, together with their synagogues, study halls, and holy objects, ascending to the Land of Israel, Jerusalem, and the Third Beit HaMikdash. The transformation is complete: siege becomes expansion, iron of destruction becomes iron of holiness, and exile reveals itself as the necessary prelude to eternal redemption.

Practical Takeaway:

Every act matters eternally. One mitzvah, one decision, one word of Torah is not a discrete event but a seed that grows endlessly. Especially in times that feel constrained or besieged, the correct response is not despair but strengthened action. By adding concrete deeds of Torah, prayer, and kindness, particularly in education and daily consistency, one actively participates in transforming exile into redemption.

Chassidic Story:

In the early 1990s, a Chabad shaliach in a remote part of Eastern Europe struggled to maintain a tiny Jewish school. Enrollment was small, resources were scarce, and many advised him to close the program and focus on adult outreach instead. One winter, on a particularly harsh Asarah b'Tevet, he considered giving up. That morning, he resolved to add just one thing: ten extra minutes each day to personally study Torah with a single child who showed interest but lacked confidence.

Years passed. That child eventually became a teacher, then an educator, and later helped establish multiple Jewish schools across the region. When asked what sparked his path, he recalled those quiet winter mornings of study, long before results were visible. The shaliach later remarked that at the time, it felt like placing a seed into frozen ground. Only in retrospect did he see that the ground had been preparing for growth all along.

TPX: From Siege to Strength – Psychological Transformation in Times of Constriction

Contextual Frame

This maamar from the Rebbe, delivered around Asarah b'Tevet and Parashat Vayechi, is often read historically or mystically. In a TPX lens, it becomes something even more immediate: a sophisticated psychological model for how human beings transform crisis, pressure, and constriction into resilience, meaning, and growth. What

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

the Rebbe is describing is not only a cosmic process of exile and redemption, but a deeply human inner process that modern psychology is still trying to articulate.

Siege as a Psychological State

Asarah b'Tevet marks the beginning of the siege on Jerusalem. Importantly, nothing is yet destroyed. The walls still stand. In psychological language, this is not trauma itself but the onset of chronic stress.

A siege is what therapists today would call a prolonged threat state. The nervous system is activated, resources are limited, and the individual feels surrounded. There is no immediate catastrophe, but there is constant pressure. This mirrors many modern experiences: burnout, depression, anxiety, relational stagnation, identity crises. Nothing is "broken" yet, but everything feels constrained.

The Rebbe's insight is strikingly modern: the most decisive moment is not when things collapse, but when pressure first appears. In trauma theory, early intervention during the stress phase is far more effective than treatment after collapse. Asarah b'Tevet represents that window of intervention.

Teshuvah as Psychological Reorientation

The Rebbe describes Asarah b'Tevet as an et ratzon, a moment uniquely suited for teshuvah. In therapeutic terms, teshuvah is not guilt or self-criticism. It is cognitive and emotional reorientation.

Teshuvah means reclaiming agency.

In psychotherapy, especially in Acceptance and Commitment Therapy and trauma-informed approaches, healing begins when a person reconnects with values and meaning despite external pressure. Teshuvah does exactly this. It shifts a person from helplessness to intentionality. The siege does not disappear immediately, but the internal posture changes from collapse to engagement.

The Rebbe emphasizes that if teshuvah had happened at this early stage, the entire destructive chain could have been prevented. Modern psychology would agree: when meaning is restored early, deterioration is often halted.

Iron: Rigidity Versus Resilience

The maamar's extended discussion of iron is psychologically profound. Iron is dangerous when rigid. It destroys. But iron is also the strongest building material when properly integrated.

In therapy, rigidity is often the problem. Cognitive rigidity, emotional inflexibility, identity foreclosure. These are the traits that make people break under pressure. However, resilience is not softness. It is flexible strength.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

The Rebbe reframes iron as something that must be transformed, not eliminated. This aligns with contemporary trauma research, which shows that resilience comes from integrating strength with adaptability. The goal is not to become fragile, but to become strong without being brittle.

The Third Temple being associated with iron is a radical statement: the very traits that once contributed to destruction, when refined, become the foundation of permanence.

Exile as Seed, Not Failure

One of the Rebbe's most psychologically aligned metaphors is exile as planting. Modern developmental psychology emphasizes that growth often begins with disintegration. Erik Erikson, Viktor Frankl, and contemporary post-traumatic growth research all describe how meaning emerges after loss, not despite it.

The seed must decompose to grow.

The Rebbe is explicit: exile is not a detour from redemption. It is the mechanism through which redemption grows. This reframes suffering from something meaningless to something directional. Not all pain is good, but pain that is metabolized through values becomes generative.

This reframing is one of the strongest predictors of recovery in psychotherapy.

Vayechi: Identity Continuity Under Stress

Yaakov lives in Egypt, the archetype of psychological exile. Yet the Torah says Vayechi, he lived. Not survived. Lived.

In modern terms, Yaakov maintains identity coherence under extreme contextual pressure. His values, narrative, and sense of self remain intact. This is precisely what trauma-resilient individuals demonstrate. Their environment changes, but their internal compass does not collapse.

The Rebbe teaches that Yaakov's life continues through his children because identity transmitted through action and education outlives circumstance. In psychotherapy, this maps onto intergenerational resilience. Children internalize not comfort, but meaning modeled under pressure.

Action as Antidote to Helplessness

A central TPX insight here is the Rebbe's insistence that even deciding to add one mitzvah already constitutes planting. This is deeply aligned with behavioral psychology.

Depression and trauma thrive on passivity and helplessness. The smallest intentional action restores agency. Even before results appear, the nervous system registers movement.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Vayechi

The Rebbe anticipates this: the decision itself already changes reality. In therapeutic language, this is behavioral activation. Action precedes motivation, not the other way around.

Modern Story: A Clinically Familiar Redemption

A licensed therapist in New York once described a patient who came to her during what he called “the beginning of everything falling apart.” He had not lost his job, marriage, or health, but felt surrounded. He used the word trapped.

Rather than focusing on symptom reduction, the therapist asked him to choose one daily action aligned with who he wanted to be, not who he felt like. He chose to read ten minutes a day to his daughter.

Nothing dramatic changed at first. But over months, his sense of identity stabilized. His anxiety decreased. His relationships improved. Years later, he said the crisis never fully materialized. It dissolved.

In retrospect, he realized the siege never breached the walls.

Integrated Takeaway

The Rebbe is offering a psychologically rigorous model:

Pressure is not the enemy. Rigidity is.

Early reorientation is more powerful than late repair.

Action rooted in meaning transforms stress into growth.

Exile, when lived with integrity, becomes the architecture of redemption.

In modern terms, this maamar is a blueprint for resilience, post-traumatic growth, and identity preservation in an age of chronic stress. It teaches not how to escape siege, but how to build eternity within it.

END NOTE]